

ΜΕΝΑΝΔΡΟΥ

- παρελομένη σοῦ πάντα προσθήσει, πάλιν.
 διόπερ ἔγωγέ φημι δεῖν, ὅσον χρόνον 805
 εἰ κύριος, χρῆσθαι σε γενναίως, πάτερ,
 αὐτόν, ἐπικουρεῖν, πάσιν, εὐπόρους, ποεῖν
 ὡς ἂν δύνη πλείστου, δια σαυτοῦ. τοῦτο γὰρ
 ἀθάνατόν ἐστι, κἄν ποτε πταίσας τύχης,
 ἐκεῖθεν ἔσται ταῦτό σοι πάλιν. 810
 πολλῶ δὲ κρεῖττόν ἐστιν ἐμφανῆς φίλος
 ἢ πλοῦτος ἀφανῆς, ὃν σὺ κατορύξας ἔχεις.
 Καλλ. οἶσθ' οἶός εἰμι, Σώστραθ'· ἂ συνελεξάμην
 οὐ συγκατορύξω ταῦτ' ἐμαυτῶ· πῶς γὰρ ἂν;
 σὰ δ' ἐστί. βούλει περιποήσασθαι τινα 815
 φίλον δοκιμάσας; πράττε τοῦτ' ἀγαθῇ τύχῃ.
 τί μοι λέγεις γνώμας; †ποριζε βαδιζε†
 δίδου, μεταδίδου. συμπέπεισμαι πάντα σοι.
 (Σω.) ἐκῶν;
 (Καλλ.) ἐκῶν, εὖ ἴσθι, μηδὲν τοῦτό σε
 ταραττέτω. 820
 (Σω.) τὸν Γοργίαν τοίνυν καλῶ.
 Γο. ἐπακήκο' ὑμῶν ἐξιῶν πρὸς τῇ θύρᾳ
 ἅπαντας οὐ(ς) εἰρήκατ' ἐξ ἀρχῆς λόγους.
 τί οὖν; ἐγώ σ', (ὦ Σ)ώστρατ', εἶναι μὲν φίλον
 ὑπολαμβάνω σπουδαῖον ἀγαπῶ τ' ἐκτόπως.